

Arrest

nr. 120 335 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 8 december 2011 te Ternat een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Eveneens op 8 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 juni 2012 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest met nummer 101 408 van 22 april 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 4 juni 2012.

1.5. Verzoeker dient op 16 mei 2013 een nieuwe aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 november 2013 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 november 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, mei name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de Financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen’.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- een arbeidscontract dd. 30.04.2013 van bepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling*
- loonfiches voor de periode mei - september 2013*
- simulatie van het maandloon door weddecentrale Schaubroeck*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-regiementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke tewerkstelling:

- bewijs van sollicitatie dd. 12.09.2013 bij vzw Pluspunt*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Door het nemen van de bestreden beslissing begaat verweester een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen, die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie/Belg, nu hij niet aantoonde dat de refertepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hierbij wordt tevens *in concreto* aangegeven op welke wijze verweerder aan de hand van de feitelijke gegevens van het dossier tot deze vaststelling komt. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken zodat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoeker kan *in casu* bijgevolg niet worden gevolgd waar hij

aangeeft dat de toepasselijke rechtsregels niet worden vermeld of dat de toepassing van deze rechtsregels op de feiten niet wordt uitgelegd.

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de tot uitdrukking gebrachte motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.2.2. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan en verstrekt evenmin enige nadere toelichting bij de wijze waarop de bestreden beslissingen enig algemeen rechtsbeginsel of enig beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel, zouden hebben geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens voert hij een moeilijk te herstellen nadeel aan.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verweester nam een beslissing zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

In art. 8 van bovenvermeld verdrag wordt bepaald dat eenieder recht heeft op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Een gedwongen terugkeer naar Rusland zou een ernstige schending maken van het recht op gezinsleven dat verzoeker heeft.

Verzoeker woont al heel lang samen met zijn Belgische vriendin van (mevrouw [B.]) en haar twee kinderen sinds 15.09.2011.

Zij wensen hun leven samen verder uit bouwen en bouwden inmiddels een stabiele familieband op. De kinderen van verzoeker zien verzoeker ondertussen al als vader.”

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op de gezinsband met zijn Belgische partner, met wie hij wettelijk samenwoont, en haar twee kinderen. Hij wijst er op dat het gezin sinds 15 september 2011 samenwoont.

Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De Raad wijst er vervolgens op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de

gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner en diens kinderen in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner en diens kinderen. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, verder niet van onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben daarnaast niet tot gevolg dat verzoeker enig reeds bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Van enige kennelijk onredelijke belangenafweging kan in deze omstandigheden geen sprake zijn. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner en haar kinderen niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.2.2.2. Het aantonen van een moeilijk te herstellen (ernstig) nadeel betreft verder een voorwaarde om te kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing, doch vormt geen rechtsgrond tot nietigverklaring van een administratieve beslissing.

3.2.2.3. Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

"De dienst Vreemdelingenzaken mag geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven of uitvoeren:

- *als in de aanvraag 9ter werd aangehaald dat omwille van zijn ziekte terugkeer een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling (3 EVRM) EN*
- *dit argument niet gemotiveerd werd in de uitwijzingsmaatregel van de DVZ.*

Bij een gedwongen terugkeer naar Rusland dreigt verzoeker blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Zoals opgenomen in het verzoekschrift 9ter hebben verschillende artsen geattesteerd dat er een zeker risico op zelfdoding bestaat, bij gebreke aan of bij niet afdoende behandeling van de aandoening van verzoeker.

Een verdere opvolging door psychiater en neuroloog is absoluut noodzakelijk.

Verzoeker heeft in het land van herkomst echter geen toegang tot dergelijke adequate gezondheidszorg.

Mentale gezondheidszorg is in de Russische Federatie traditioneel nooit een prioriteit geweest en is dan ook nauwelijks aanwezig.

"The isolation of Russian psychiatry during Soviet times and limited funding of mental health services severely curtailed access to new evidence. Consequently most practitioners lack the knowledge and skills required to deliver a range of effective medical and psychosocial treatments necessary for community-based care."

Een terugkeer naar het land van herkomst houdt dan ook in dat zich ernstige gezondheidsrisico's (met name zelfdoding) kunnen voordoen, niet alleen in het land van herkomst, maar ook tijdens de verplaatsing daar naartoe.

Verweerster houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die verzoeker loopt bij een gedwongen terugkeer naar Rusland. Evenmin wordt dit door verzoeker aangehaalde argument gemotiveerd in de uitwijzingsbeslissing van 24.04.2013."

3.3.2.1. Wat de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad allereerst naar de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel.

Verzoeker geeft verder nog aan dat in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd omtrent het door hem in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen risico bij terugkeer op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 18 juni 2013 – na een eerder door de Raad vernietigde beslissing – onontvankelijk werd verklaard omdat er kennelijk geen sprake is van een aandoening die een risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een aandoening waarbij er een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. In het naar aanleiding van deze beslissing opgestelde medisch advies van een ambtenaar-geneesheer wordt onder meer gesteld dat: *“deze psychiatrische-psychologische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. [...] Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressieve episode, zelfs bij behandeling. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. [...] Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft”*. De vaststelling dringt zich aldus op dat voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen – met tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – de thans opnieuw aangevoerde ziekte-toestand van verzoeker reeds werd onderzocht doch geoordeeld dat hieruit geen reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verzoeker brengt in dit verband ook geen nieuwe elementen aan. Deze beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Er blijkt dan ook niet dat verweerder in de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten alsnog diende te motiveren over verzoekers gezondheidstoestand. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder er zich voorafgaand aan het nemen van het thans betreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Verzoeker was ook in de mogelijkheid deze beslissing in rechte aan te vechten. Het door hem ingestelde beroep tegen de beslissing genomen inzake de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd evenwel door de Raad bij arrest met nummer 114 455 van 26 november 2013 verworpen.

De Raad benadrukt dat uit artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid die ruimer is dan deze die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Verwijzend naar voorgaande bespreking dient te worden aangenomen dat *in casu* niet blijkt dat enige specifieke motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM zich nog opdrong in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan opnieuw niet worden weerhouden.

3.3.2.2. Verzoeker voert verder aan dat hij indien hij naar Rusland dient terug te keren, omwille van zijn gezondheidstoestand, het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Er moet vooreerst worden geduïd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker wijst op het door zijn behandelende artsen vastgestelde zeker risico op zelfdoding bij gebreke aan of bij niet afdoende behandeling. Verzoeker geeft aan dat hij in Rusland niet over een dergelijke adequate behandeling kan beschikken.

Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat door verweerder in zijn beslissing van 18 juni 2013 niet werd weerhouden dat er, wat de aandoeningen van verzoeker betreft, sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arrest met nummer 114 455 van 26 november 2013 verworpen. Hierbij werd ook reeds ingegaan op het betoog van verzoeker dat ook tijdens de verplaatsing naar het land van herkomst er zich een risico op zelfdoding kan voordoen. De Raad merkt bovendien ook op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen terugkeer inhoudt, doch verzoeker wordt geacht vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen nieuwe elementen voorbrengt, die niet reeds voorlagen bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt louter dat een terugkeer naar zijn herkomstland ernstige gezondheidsrisico's inhoudt, met name een risico op zelfdoding, omwille van het gegeven dat in Rusland geen adequate behandeling voorhanden is en verwijst hiervoor naar een gedeeltelijk citaat, waarvan de auteur niet wordt vermeld en waarvan niet blijkt waaruit dit afkomstig is. Met dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat zijn gezondheidstoestand, die reeds door een ambtenaar-geneesheer werd beoordeeld, een zeer uitzonderlijk geval uitmaakt waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

3.3.2.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel stelt verzoeker verder als volgt:

“Verweester meent dat verzoeker geen afdoende bewijs van de stabiele bestaansmiddelen aantoonst. Het arbeidscontract van mevrouw [...] loopt minstens nog tot 22 september 2015. Dit is op zijn minst 2 jaar.

Mevrouw [...] werkt niet enkel met het oog op een loon te verdienen, maar ook om ervaringen op te doen die in haar voordeel spelen bij de zoektocht naar nieuw werk. Bovendien wordt mevrouw [...] hiertoe niet verplicht, maar is dit een vrijwillige keuze om haar inkomen te verdienen.

Daarnaast is mevrouw [...] ook aan het solliciteren om een nieuwe werkomgeving te vinden waar zij nog meer inkomsten zou kunnen verwerven.”

3.4.2. Verzoeker, die aldus aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat zijn partner niet beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten, lijkt aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren die dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker geeft allereerst aan dat er wel degelijk sprake is van stabiele bestaansmiddelen, nu de arbeidsovereenkomst van zijn partner loopt tot minstens 22 september 2015. Verzoeker gaat aldus

evenwel uit van een te beperkte lezing van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hierin wordt er immers op gewezen dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976) nooit langer is dan de termijn die de betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te verkrijgen en dat het 'een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel' betreft die niet garandeert dat de betrokkene beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers partner een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976.

Zoals verweerder correct aangeeft, dient een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 evenwel te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of om hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder tevens aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekers partner niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoekers partner aldus ook ervaring opdoet die haar kan helpen bij het vinden van een andere tewerkstelling, dat zij vrijwillig is tewerkgesteld op basis van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 en dat zij ook aan het solliciteren zou zijn, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS